kombel kätte saab. Väikese kasvu peale vaatamata hammustab reisija ritsikas üsna valusasti.

Reisijal ritsikal on väga pikad ja tugevad tagumised jalad. Nende abil teeb ta kõrgeid ja kaugeid hüppeid, mis vähemalt kakssada korda kõrgemad ja pikemad on kui ta keha pikkus. Kui inimene temaga võrreldes niisama hoogsalt saaks hüpata, siis võiks ta kõige kõrgematest tornidest üle hüpata.

Reisija ritsikas nagu rohutirtski ja siristajad* kuuluvad aasamoosekantide hulka. Nagu viiulimängija poognaga üle viiuli keelte tõmbab, nii tõmbab ka reisija ritsikas oma pikkade tagumiste jalgadega karedaid tiiva ääri mööda. Sellest tuleb see iseloomulik siristamine, mis meile juba kaugelt vastu kostab, kui me liivasel aasal kõnnime.

Üksikult võttes paistab reisija ritsikas meile täiesti kahjuta olevat — ta meeldib meile isegi oma välimusega, — hulgana toovad nad aga tervele maale viletsust ja häda.

Reisija ritsikas ehk tirts muneb oma munad, arvu järele 50—60 tükki, maapõue. Vihm ja külm hävitavad neist suurema osa ära; ainult mõnest üksikust munast kasvab järgmisel aastal noor tirts. Sellepärast on jaheda kliimaga maades reisijaid ritsikaid vähe. Aga kuumadel, kuivadel lõunamaadel, kus harilikult kõikidest munadest noored putukad saavad, tekib mõne aastaga tirtse peaaegu niisama palju, kui liiva meres ehk lehti metsas.

Noortel tirtsudel ei ole tiibu, sellepärast ei saa nad kaugemale ära lennata, vaid jäävad alguses pai-

*) Meie maal neid pole.